

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: Ing. J. Č., bývalý nadporučík – voják z povolání Armády ČR, zastoupen JUDr. Josefem Ticháčkem, advokátem, Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: Ministr obrany, Praha 6, Tychonova 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 22.12.2009, Č.j.: 2705/2009-1140

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí ministra obrany č.j. 2213/2009-1140 ze dne 10.11.2009, kterým byla žalobci odňata vojenská hodnost nadporučíka podle § 21 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, za úmyslné zvlášť závažné porušení služebních povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) a f) zákona o vojácích z povolání.

Žalobce v žalobě namítl, že nebyly splněny podmínky žádného zákonného ustanovení, pro které by mohl být ukončen žalobcův služební poměr vojáka z povolání odnětím hodnosti a rozhodnutí tak bylo učiněno v rozporu se zákonem. Nebylo nepochybně zjištěno a prokázáno, že žalobce úmyslně a zvlášť hrubým způsobem porušil služební povinnosti stanovené v § 48 odst. 1 písm. a) a písm. f) zákona o vojácích z povolání. Porušení povinností pod písm. a) je spatřováno v jednání proti ust. § 3 tohoto zákona, podle kterého není možné povolát do služebního poměru občana, který je jakkoli politicky organizován nebo podporuje, propaguje nebo sympatizuje s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka, nebo hlásá národnostní, náboženskou nebo rasovou zášť, nebo zášť proti jiné skupině osob. Žalobce poukázal na § 19 odst. 1 písm. i) zákona o

vojácích z povolání, podle něhož musí být takový voják propuštěn ze služebního poměru. Žalobce je žalovaným za takového občana považován pouze na základě fotografií a zpráv uveřejněných v tisku, a to bez objektivního prověření případu. Služební funkcionář dovozuje stav věci z článků uveřejněných v deníku Mladá fronta DNES, především z článku ze dne 9.11.2009 „Ostuda v Afghánistánu elitní vojáci se hlásili k tradicím zabijáků z nacistických jednotek“. K subjektivní stránce jednání žalobce nebylo provedeno žádné šetření, které by jednoznačně prokázalo, že žalobce na své helmě nosil namalovaný znak, o kterém by věděl, že jde o zakázaný symbol – znak jednotky SS, a chtěl takto propagovat hnutí směřující k potlačení práv a svobod. Nebylo prokázáno ani to, že si žalobce byl vědom možnosti, že poškodí dobré jméno Armády České republiky v místech svého služebního působení nebo v České republice.

Žalobce namítl, že mu před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nebyla dána možnost vyjádřit se k věci a ke shromážděným důkazům a navrhnout provedení důkazů. Tato možnost mu nebyla dána ani rozkladovou komisí při přípravě druhoinstančního rozhodnutí. Nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy – výsledky podřízených i nadřízených vojáků z povolání, kteří s žalobcem působili v Lógaru a mohli k věci podat vysvětlení. Jde o výsledky podřízených vojáků ppor. T. B. a nprap. H.M., a o přímé nadřízené mjr. V.A. a pplk. P. Při rozhodování o tak závažném zásahu do práv vojáka, jakým je odnětí vojenské hodnosti dle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, by podle žalobce rozhodující orgán měl vážit všechny okolnosti případu, komplexně zhodnotit osobnost vojáka a nepostupovat jen ve vidině domnělého pozitivního mediálního dopadu. Urychlené a nedostatečně odůvodněné propuštění vojáka z povolání se může jevit jako „rozhodnost“ či „tvrdá nekompromisnost“ ministra, zároveň však může působit negativně v řadách ostatních vojáků nasazených v zahraničních misích, neboť je projevem neúcty k jejich nebezpečné práci. Rozhodující služební funkcionář se měl vypořádat s rozporem mezi tvrzením o úmyslném nepřipustném jednání žalobce a jeho oceněním za účast v zahraniční misi, kterého se žalobci dostalo od České republiky i od USA několik dní před odnětím hodnosti.

Žalobce má za to, že byla porušena i ustanovení o lhůtách pro ukládání trestů za kázeňské přestupky a odnětí hodnosti jako nejtvrďšího řešení přestupků. Porušení základních povinností vojáka je vždy kázeňským přestupkem, pokud není trestným činem nebo jiným správním deliktem. I z výroku vydaných rozhodnutí je zřejmé, že jde o kázeňský přestupek. Řešení kázeňských přestupků je upraveno v hl. III části třetí zákona o vojácích z povolání. Kázeňské přestupky řeší služební orgán s příslušnou služební pravomocí. Při výkladu základních pojmů je třeba vycházet ze zákona o vojácích z povolání. Služební orgán s kázeňskou pravomocí může trest uložit jen ve lhůtě dle § 55 zákona, tj. do 30 dnů ode dne, kdy se o jeho spáchání dozvěděl. Nemá-li příslušnou kázeňskou pravomoc, musí v této lhůtě zajistit hlášení přestupku orgánu s příslušnou kázeňskou pravomocí, aby mohlo být rozhodnuto ve lhůtě. Je sporné, zda u vojáka z povolání zařazeného k plnění úkolů v zahraniční misi, kde kontingent Armády ČR tvoří samostatnou jednotku, je možno počítat tuto lhůtu podle věty druhé za středníkem. I v tomto případě by však končila lhůta pro uložení kázeňského trestu dne 17.10.2009, neboť žalobce se vrátil do ČR dne 16.9.2009. Kázeňský přestupek byl zjištěn v průběhu měsíce dubna 2009. Služební funkcionář s kázeňskou pravomocí nad žalobcem, pplk. P., jej vyřešil podle § 54 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Armáda ČR je přísně hierarchicky organizovaný sbor, kde není rozhodné, který služební funkcionář se o spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu dozví jako poslední, ale pro počítání závazných lhůt je důležité, kdy se o tom dozvěděl jakýkoli služební funkcionář, jehož povinností bylo věc přímo řešit nebo nahlásit k řešení. Podle této zásady vypršela i ministři obrany subjektivní 6měsíční lhůta k rozhodnutí o

odnětí vojenské hodnosti (pokud takto lze řešit kázeňský přestupek) nejpozději dne 31.10.2009. Porušení ohlašovací povinnosti nadřízenými žalobce nelze přičítat k tíži žalobce.

Žalobce navrhl, aby soud provedl tyto důkazy: výslech žalobce, výslech pplk P., výslech mjr. A., výslech ppor. T.B., výslech bývalého nprap. H.M. (jejichž adresy ať si soud vyžádá od žalovaného), a dále aby provedl důkaz vydanými rozhodnutími a záznamem o kázeňských odměnách a trestech žalobce. Navrhl, aby soud obě vydaná rozhodnutí zrušil, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že žalovaný označený v žalobě (Česká republika-Ministerstvo obrany ČR) nemá pro daný spor pasivní legitimaci, neboť podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. V posledním stupni přitom rozhodl jako příslušný služební orgán ministr obrany, který v daném případě nejedná jménem ministerstva, ale z titulu své funkce jako služební orgán. Navrhl, aby soud z uvedeného důvodu žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Dále žalovaný namítl, že žaloba nemá předepsané náležitosti specifikované v § 71 odst. 1 s.ř.s., žalobce především neuvádí, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno či jinak oznámeno a rovněž neoznačil výroky rozhodnutí, které napadá; sdělení, že napadá celé rozhodnutí, není podle žalovaného v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl, aby soud postupoval podle § 37 odst. 5 s.ř.s. a nebude-li podání v souladu se zákonem, aby návrh odmítl. Dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, zabýval se všemi hledisky, opatřil si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, vyvodil z nich skutková a právní zjištění a poté volným správním uvážením při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospěl při dodržování pravidel logického vyvozování ke správnému rozhodnutí. Žaloba je tudíž nedůvodná a žalovaný navrhl její zamítnutí.

Soud neshledal důvod k odmítnutí žaloby. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je žalovaný určen zákonem (§ 69 s.ř.s.). Označením žalobou napadeného rozhodnutí tedy žalobce určuje i žalovaný správní orgán. Ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) s.ř.s. je postačující, pokud žalobce v žalobě uvedl, že napadá *celé* rozhodnutí ministra obrany ČR ve věcech služebního poměru ze dne 22.12.2009, č.j. 2705/2009-1140, které se ostatně sestává toliko z jediného výroku. Důvodem pro postup podle § 37 odst. 5 s.ř.s. není ani to, že žalobce v žalobě neuvedl datum doručení napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), jde totiž o údaj, který by soud, i pokud by byl v žalobě uveden, byl povinen ověřit z obsahu správního spisu. Soud je toho názoru, že žaloba náležitosti dle § 71 odst. 1 s.ř.s. splňuje.

Při ústním jednání před soudem zástupce žalovaného soudu předložil Záznam o odměnách a trestech, Řád ozbrojených sil ČR (jeho příloha č. 1 obsahuje text vojenské přísahy: „*Já, voják ozbrojených sil, vědom si svých občanských a vlasteneckých povinností, slavnostně prohlašuji, že budu věrný České republice. Budu vojákem statečným a ukázněným, budu plnit ustanovení vojenských předpisů. Svědomitě se budu učit ovládat vojenskou techniku a zbraně a připravovat se k obraně České republiky a bránit ji proti vnějšímu napadení. Pro obranu vlasti jsem připraven nasadit i svůj život.*“ Čl. 53 Řádu ozbrojených sil mimo jiné stanoví „*Svémi morálními kvalitami a jednáním musí být velitel svým podřízeným příkladem.*“ Článek 196 stanoví: „*Postačí-li k nápravě vojáka a obnovení vojenské kázně vytknutí méně závažného jednání, které má znaky kázeňského přestupku, kázeňský trest se neuloží. O tom orgán s kázeňskou pravomocí pořídí krátký úřední záznam, ve kterém stručně zdůvodní své rozhodnutí. Tento záznam se ukládá po dobu 6 měsíců spolu s ostatní dokumentací.*“). Dále zástupce žalovaného soudu předložil osobní spis žalobce, v němž na čl. 84 je úřední záznam o pohovoru provedeném velitelem třetího kontingentu Ing.

P.P. ze dne 17.5.2009. Jedná se o personální pohovor týkající se nedovolené manipulace s výstrojnými součástmi vojenského stejnokroje. Nadporučík Č. bylo sděleno, že jeho chování se považuje za nepřijatelné. Vzhledem k tomu, že se dobrovolně přiznal a jeho dosavadní výkon služby je na dobré úrovni a vytknutí a samotné projednání této skutečnosti ve smyslu § 196 základního řádu stačí k jeho nápravě, nebylo přistoupeno k přísnějším opatřením.

Žalobce při jednání před soudem trval na výsledku svědků uvedených v žalobě. Uvedl, že pplk. P. žalobci uložil odstranit znak na helmě, který byl v rozporu s ústrojovou kázní a dále žalobci bylo uloženo napomenutí. Proto žalobce navrhoval výslech pplk. P. jako svědka, neboť ve správním řízení toto nebylo zjištěno. Došlo ke kázeňskému vyšetření věci, které postačovalo. Žalobce nelze postihnout podruhé za totéž jednání. Důvodem pro odnětí hodnosti a následné propuštění ze služebního poměru byl kázeňský přestupek, který byl již dříve vyřešen. Pokud jde o oznamovací povinnost, na níž žalobce poukázal v žalobě, pak ta podle žalobce vyplývá ze zákona o ozbrojených silách a ze Základního řádu ozbrojených sil ČR. Žalobce se nezpronevěřil služební přísaze, neváhal v zahraniční misi nasadit život a byl za to oceněn jak Českou republikou, tak spojenci (obdržel od amerického regionálního generála pamětní minci a po návratu od amerického vojenského přidělence odznak za bojovou akci). Nebylo prokázáno, že by symboly propagující nacismus nosil záměrně. Na fotografii, která vyšla v Mladé frontě sice má na helmě předmětný znak, nebyla však prokázána subjektivní stránka, tedy že věděl, že nosí symbol propagující nacistické hnutí. Nešlo o obecně známý symbol a 99% veřejnosti to nemohlo pohoršit, neboť nevěděla o jaký symbol se jedná. Podle nálezů Ústavního soudu a rozsudků Nejvyššího soudu v trestních věcech za trestný čin propagace nacismu nemůže být odsouzen nikdo, kdo má znaky, které nejsou obecně známé. Žalobce se navíc jednání dopustil v cizině mezi vojáky, kteří uvedený znak neznali a neznal ho ani jeho nadřízený, který věc řešil kázeňským pohovorem. Žalobce navrhuje jako svědky vyslechnout pplk. P., který si znaku nevšiml hned a navíc uvedené žalobci vytkl pouze jako porušení ústrojové kázně; k subjektivní stránce pak i výslech majora A. a pprap. B., který byl jeho přímým nadřízeným a mohl vypovídat o tom, jak se k věci stavěl. Rovněž nprap. M., který byl rovněž sankcionován na nošení znaku, a to dvou zkřížených grantů, což byl i symbol čs. legií. Žalobce nepopírá, že se dopustil kázeňského přestupku proti ústrojové kázní, popírá však, že by tím chtěl vyjádřit sympatie k nacistickému hnutí. Službu vykonával i s americkými vojáky, které znak rovněž nijak nepohoršil. Žalobci byla odňata hodnost, aniž došlo k celkovému posouzení jeho osoby. Přitom se jedná o nejzávažnější postih.

Zástupce žalovaného u jednání před soudem uvedl, že pohovor vedený Plk. P. s žalobcem, o němž je pořízen úřední záznam na čl. 84 osobní spisu žalobce, nelze považovat za formalizované kázeňské projednání přestupku. Uvedeným způsobem může být řešeno pouze jednání, které sice má znaky kázeňského přestupku, ale nedosahuje hranice kázeňského přestupku, protože se jedná o jednání méně závažné. Hodnocení závažnosti jednání je na příslušném veliteli. V daném případě není relevantní, že nižší velitel hodnotil jednání jako méně společensky nebezpečné, ani to, že věc neoznámil svému bezprostřednímu nadřízenému. K odnětí hodnosti je jediným příslušným orgánem ministr, Pro rozhodnutí ministra bylo relevantní pouze to, kdy se o závadovém jednání dozvěděl, což se stalo 8.11.2009, a jak on toto jednání hodnotil. Zástupce žalovaného předložil soudu usnesení OS v Trutnově ze dne 26.11.2010, sp. zn. 1 T 143/2010, jímž bylo schváleno narovnání ve věci obviněného Ing. J.Č. ohledně skutku, v němž je obsaženo i jednání, pro které byla žalobci odňata hodnost, a bylo zastaveno trestní stíhání pro tr. čin podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka. Uvedl, že podle vyjádření státní zástupkyně v

tisku (i.dnes.cz.) bylo dostatečný trestem propuštění žalobce z armády. K žalobcem zmiňovanému styku s americkými vojáky poukázal na to, že v Americe není nošení nacistických symbolů trestné. Uzavřel, že příslušný služební orgán zjistil skutkový stav věci, o kterém nebylo pochyb a rozhodl v souladu se zákonem.

K usnesení OS v Trutnově ze dne 26.11.2010, sp. zn. 1 T 143/2010 uvedl zástupce žalobce, že toto usnesení je třeba chápat v kontextu trestního práva, kdy doznání, které bylo učiněno proto, aby trestní řízení bylo odkloněno, nelze případně použít v dalším trestním řízení.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným.

Do správního spisu je založen Úřední záznam ze dne 8.11.2009 pořízený Policejním inspektorem Vojenské policie, z něhož vyplývá, že dne 8.11.2009 byla vyslána výjezdová skupina OOK Žatec k prověření možného protiprávního jednání příslušníků VÚ Žatec v souvislosti se službou v zahraniční misi ISAF Afghánistán-Lógar 2009. Dne 6.11.2009 mělo v rámci slavnostního nástupu kontingentu v Žatci a udělování medailí dojít k sepsání petice ze strany příslušníků kontingentu, kteří nesouhlasili s udělením medailí npor. Č. a pprap. M., a to z toho důvodu, že oba jmenovaní měli v době mise používat na výstroji zakázané nášivky a symboly. Výjezdová skupina vyslechla ppor. M.. Telefonicky byl kontaktován i plk. P., bývalý velitel kontingentu mise ISAF Afghánistán, který uvedl, že jedná-li se o souvislost s peticí, o které se dnešního dne dozvěděl, pak šlo o to, že příslušníci roty si vytvářeli rotní znak s použitím trikolóry. Tuto záležitost prověřovali příslušníci Vojenského zpravodajství, kteří zjistili, že se nejedná o žádnou propagaci nacismu; existuje zpráva příslušníků VZ, kteří věc prověřovali. Vojáci jednotky podle plk. P. žádným způsobem neprojevovali a ani neprojevují náklonnost k propagování takových záležitostí, navíc všichni mají bezpečnostní prověrku. Přesto vydal nařízení, aby příslušníci kontingentu nepoužívali na výstroji a výzbroji jiné než stanovené označení. Myslí si, že za věcí stojí někdo, kdo opustil jejich jednotku a z mise odjel v předrotaci. Úřední záznam dále uvádí, že jako poslední byl telefonicky kontaktován npor. Č., který uvedl, že si na helmu překreslil obrázek s písmenem H a mečem a po té byl upozorněn někým z jednotky, na jméno si již nepamatuje, že jde o znak nějaké divize, obrázek sundal, ve stejné době i velitel kontingentu nařídil nepoužívat jiné označení na výstroji než stanovené. O tom, že používal uvedený obrázek, hovořil pouze s velitelem kontingentu.

Do protokolu o podání vysvětlení ve věci nošení nacistických symbolů během mise PRT Lógar-Afghanistan 2009, sepsaného dne 10.11.2009 s npor. Č. (po poučení podle § 11 odst. 3 a 4 zákona č. 124/1992 Sb., o Vojenské policii, o možnosti odeprít výpověď) žalobce mimo jiné uvedl, že má kontakty na osoby pravicově smýšlející, s nimž se běžně stýká, někteří byli odsouzeni za propagaci nacismu, on si však nemyslí, že by se jednalo o sympatizanty nacismu, jsou si názorově blízcí a kamarádi se s nimi. Dále uvedl, že po příjezdu do Logaru našel při úklidu budovy, kde byl ubytován, složku obsahující různé obrázky, vybral si vyobrazení písmene „H“ protnuté mečem na štítu a překreslil je na svou přilbu. Tento symbol viděl poprvé až v Afghánistánu a nevěděl, co znamená. Jiný obrázek pak překreslil na přilbu nprap. M. I jiní vojáci si sami popsali a pomalovali přilby svými jmény, přezdívkami, obrázky. Žalobce uvedl: *„Význam tohoto symbolu jsem neznal a byl mi objasněn někdy v polovině mise, a to velitelem kontingentu pplk. P. Konkrétně nám*

vysvětlil a objasnil podobnost s nacistickými symboly. Potom jsem dostal za úkol, že všechny obrázky zmizí z přileb a nebude tam nic, co tam nepatří“. Dále uvedl, že během působení v misi byl celkem třikrát řešen velitelem kontingentu. V prvním případě se jednalo o to, že přes zákaz měnil výstrojní součásti s příslušníkem Rumunské armády; věc byla vyřešena domluvou. Ve druhém případě šlo o stížnost civilní části kontingentu po požadavku striktně dodržovat bezpečnostní opatření i mimo základnu; věc byla vyřešena domluvou. Ve třetím případě byl žalobce řešen srážkou 15% z platu po dobu dvou měsíců za nezajištění dostatečné bezpečnosti civilní části kontingentu při jednání s protistranou mimo základnu.

Do spisu je založen novinový článek MF DNES ze dne 9.11.2009 s fotografiemi žalobce, kdy na levé straně helmy nosil znak označený v článku jako znak jednotky Hohenstaufen. Žalobce v rozhovoru mimo jiné uvedl: „Co ten erb symbolizuje, jsem se dozvěděl až když mi to bylo vytknuto“.

Rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 10.11.2009 byla žalobci podle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání odejmuta vojenská hodnost nadporučík za úmyslné zvlášť závažné porušení služebních povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) a f) uvedeného zákona. Dnem doručení rozhodnutí zaniká podle § 18 písm. c) a § 21 odst. 3 zákona o vojácích z povolání služební poměr vojáka z povolání. Podle § 21 odst. 1 zákona žalobci náleží hodnost vojín. V odůvodnění správní orgán uvedl, že ze shromážděné dokumentace je zřejmé, že žalobce během působení v zahraniční misi nosil prostředek osobní ochrany – přilbu, na jejímž potahu byl viditelně vyobrazen znak 9. tankové divize SS Hohenstaufen. Tento znak nosil na veřejnosti, viditelně, opakovaně a dlouhodobě. Nošení symbolů hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, náboženskou nebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, je právním řádem ČR zakázáno. SS (Schutzstaffel) byla mezinárodním soudním tribunálem v Norimberku uznána za zločineckou organizaci, Česká republika je vázána Dohodou o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců Evropské Osy, zveřejněnou pod č. 164/1947 Sb. Uvedené skutečnosti byly žalobci známy a je vyloučeno, že by vyobrazení symbolu v tak přesné podobě provedl náhodou.

Podle čl. 1 odst. 1 Ústavy je Česká republika svrchovaný, jednotný a demokratický stát založený na účtě k právům a svobodám člověka a občana. Extremismus je možno charakterizovat jako vyhraněné ideologické postoje, které vybočují z ústavních a zákonných norem a útočí proti základním demokratickým ústavním principům. K zajištění ústavních principů jsou vytvořeny ozbrojené síly tvořené podle § 3 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, vojáky v činné službě. Vojáci v činné službě jsou povinni chránit ústavní principy demokratického státu, tuto povinnost stvrzují podpisem vojenské přísahy. Žalobce se tím, že na bojovém stejnokroji Armády ČR nosil znak zločinecké organizace, mimo jiné zpronevěřil vojenské přísaze. Svým jednáním úmyslně, zvlášť závažným způsobem porušil základní povinnost vojáka uvedenou v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání.

Podle § 48 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání je voják povinen chovat se i mimo službu tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil. Obsahem služebního poměru tak je mj. i povinnost vojáka chovat se ve službě i mimo službu tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil. Nošením symbolu zakázané organizace žalobce vědomě poškodil dobré jméno Armády ČR a její důvěryhodnost. Svým jednáním tak porušil základní povinnost vojáka uvedenou v § 48 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání. Vzhledem k dosud shromážděné dokumentaci má správní orgán za prokázané, že žalobce konal úmyslně.

Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání je voják povinen důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy. Povinnosti velitele jsou uvedeny v Základním řádu ozbrojených sil České republiky (Zákl-1). Podle čl. 53 Zákl-1 musí každý velitel být svými morálními kvalitami a jednáním svým podřízeným příkladem. Tím, že žalobce užíval znaky organizace, která směřuje proti principům České republiky, požadovaným morálním kvalitám nevyhověl. Tím porušil základní povinnost vojáka uvedenou v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Vzhledem výpovědi žalobce má správní orgán za prokázané, že žalobce konal úmyslně.

Správní orgán uzavřel, že shora uvedená jednání považuje za zvlášť závažné porušení služebních povinností, která odůvodňují odnětí hodnosti podle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Správnímu orgánu je znám stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí, proto postupoval podle § 147 zákona o vojácích z povolání a rozhodl bez předchozího řízení.

Rozklad, který žalobce proti rozhodnutí podal, byl zamítnut a rozhodnutí 1. stupně bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. V jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že ze shromážděné dokumentace je nepochybné, že žalobce nosil na bojovém stejnokroji AČR znak zločinecké organizace- Jednotky SS- veřejně, viditelně, opakovaně a dlouhodobě, a tím i vědomě. Tímto jednáním se zpronevěřil vojenské přísaze a porušil základní povinnost vojáka uvedenou v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Nošením symbolu zakázané organizace vědomě poškodil dobré jméno AČR a její důvěryhodnost, a tímto jednáním porušil základní povinnost vojáka uvedenou v § 48 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání. Jako velitel jednotky též porušil povinnosti velitele stanovené v čl. 53 Základního řádu ozbrojených sil České republiky (Zákl. 1). Svým jednáním úmyslně a zvlášť závažným způsobem porušil služební povinnosti, což odůvodňuje postup podle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, tj. odnětí vojenské hodnosti. Ministr obrany dospěl rovněž i k závěru, že je mu znám stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle § 147 zákona.

Žalovaný dále zmínil důvody uplatněné v podaném rozkladu, a k těmto uvedl, že se šetřením věci bylo započato dne 8.11.2009 a byla jím pověřena skupina obecné kriminality Vojenské policie Stará Boleslav. V souladu s § 11 odst. 1, 2 a 8 zákona č. 124/1992 o Vojenské policii byl požádán o vysvětlení H. M., žalobce i Ing. P., o výsledku šetření byl zpracován úřední záznam ze dne 8.11.2009. Žalobce pak byl opakovaně požádán o vysvětlení, které podal do protokolu ze dne 10.11.2009. Součástí spisového materiálu tvoří i článek z deníku MF Dnes ze dne 9.11.2009. Z uvedeného vyplývá, že ministr obrany se o závadovém jednání žalobce dozvěděl nejdříve 8.11.2009 a tímto dnem počíná plynout 6ti měsíční subjektivní lhůta pro rozhodnutí oprávněného služebního funkcionáře ve smyslu § 148 zákona o vojácích z povolání. 3. kontingent zahájil svou činnost v Lógaru dnem 6.2.2009 a ukončil ji 16.9.2009, v této době zde žalobce vykonával službu. Závadového jednání se dopouštěl nejméně od února 2009 do dubna 2009. Oprávněným služebním funkcionářem je podle § 21 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ministr obrany. Pokud by mu bylo závadové jednání žalobce známo dříve, přijal by odpovídající opatření bezprostředně po jeho zjištění a neudělil by žalobci vyznamenání. Žalovaný odmítl námitku promlčení vznesenou v podaném rozkladu.

Dále žalovaný uvedl, že spisovým materiálem je tedy doloženo, že žalobce od února 2009 do konce dubna 2009 nosil na maskovacím potahu své helmy vyobrazený znak, který

byl tvarem, rozvržením i obsahem totožný se znakem 9. tankové divize SS Hohenstaufen. Nosil jej veřejně, viditelně, opakovaně a dlouhodobě až do doby, kdy mu bylo velitelem nařízeno jeho odstranění. Obhajobu žalobce, že neměl povědomost o významu tohoto znaku a neměl důvod jej spojovat se symboly jednotky SS, žalovaný odmítl s tím, že žalobce je vysokoškolsky vzdělaný člověk, voják profesionál, je opakovaně zařazován k plnění úkolů v zahraničí, včetně vojenské přípravy v USA, tedy by měl mít elementární znalosti ústavního a právního řádu ČR. Proto by mu mělo být známo, že nošení symbolů hnutí, které prokazatelně směřují k potlačování práv a svobod, nebo hlásá národnostní, náboženskou nebo rasovou zášť, je právním řádem ČR zakázáno. SS byla mezinárodním soudním tribunálem v Norimberku uznána za zločineckou organizaci, Česká republika je vázána dohodou o stíhání a potrestání válečných zločinců. Podle čl. 10 Ústavy jsou mezinárodní smlouvy, jimiž je ČR vázána, součástí jejího právního řádu. Vzdělaná osoba by měla mít i základní znalosti o obsahu a symbolech zakázaného hnutí. Obhajobě o neznalosti symbolů jednotek SS a symbolů nacismu žalovaný neuvěřil, a to i z toho důvodu, že žalobce byl již v průběhu studia vysoké vojenské školy upozorňován příslušníky Vojenské policie na nevhodné styky z prostředí krajní pravice. Ve svém vysvětlení sám přiznává okruh známých a přátel z tohoto prostředí a přesto, že někteří z nich byli odsouzeni za propagaci nacismu, nepovažuje je za nacisty a kamarádí se s nimi pro názorovou blízkost. Žalovaný nevěří tomu, že by vzdělaný voják cíleně na součást své vojenské výstroje nakreslil a dlouhodobě veřejně užíval symbol, nezná-li jeho obsah a význam, aniž by si ho dostupným způsobem ověřil. Obecně je přitom známo, že tvar erbu je častým symbolem, nosnou plochou neonacistické komunity. Znaky obsahují určitou symboliku a je nemyslitelné, aby toto nevěděl voják z povolání. I pokud by bylo pravdivé jeho tvrzení, že neznal význam předmětného znaku, neučinil nic, aby si ověřil, co znak znamená, ač pro tento účel mohl využít minimálně internetových stránek, ke kterým měl po celou dobu pobytu v zahraničí přístup. Nepochybně věděl, že znaky, symboly a erby mohou vyjadřovat i myšlenky, jejichž šíření je v rozporu se zákonem. Nepochybně věděl, že umístěním erbu minimálně porušuje ustanovení § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání. Znak nosil, ač věděl, že jeho nošením může ohrozit vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil, a pro případ, že takové ohrožení způsobí, s tím byl srozuměn. Správní řád, zákon o vojácích z povolání ani občanský zákoník nevymezují úmyslné jednání, ale s touto formou zavinění počítají. Je tedy třeba vycházet z trestního práva, které rozeznává úmyslné zavinění ve formě přímého a nepřímého úmyslu. O nepřímý úmysl jde tehdy, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení způsobit a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn. Jednání žalobce bylo úmyslné, a to ve formě úmyslu nepřímého. Rozkladová komise se ztotožňuje se závěry ministra obrany a došla k závěru, že žalobce porušil povinnosti stanovené v § 48 odst. 1 písm. a) a f) zákona, konal úmyslně a služební povinnosti porušil zvláště závažným způsobem. Nosil-li znak na své přilbě, šířil tím i myšlenky, které jsou v rozporu se zákonem. Jednalo se o vojáka z povolání zařazeného pro výkon služby v mezinárodní misi, kde byl pod drobnohledem nejen vojáků spřátelených armád, ale i médií, a takové šíření proto lze považovat za zvláště závažné porušení služebních povinností, neboť mohl významně poškodit vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil i v mezinárodním měřítku. Nošení symbolů a jejich prezentace je nejen výrazem sympatií, ale i propagací a podporou. Propagací se rozumí veřejná prezentace a podporou i prezentace skrytá, avšak srozumitelná a určená pro konkrétní subjekty, kterými může být obdobně smýšlející komunita. Argumentace, že veřejnost znakům neporozumí, není relevantní, protože této symbolice rozumí široká neonacistická komunita a v případě, že by se dozvěděla, že příslušník AČR prezentuje tuto symboliku, přijala by to jako vážnou podporu a propagaci svých idejí. Takto nošená symbolika byla prezentována před ostatními vojáky a není vyloučeno, že se o tom mohla dozvědět neonacistická komunita v České republice. Podstatné však je, že k propagaci objektivně docházelo, přičemž neznalost přesného významu použitých

symbolů ze strany žalobce není rozhodná. Žalobci přitěžuje, že jako velitel, jehož povinností bylo dle § 49 písm. a) a d) zákona o vojácích z povolání organizovat, řídit, kontrolovat a hodnotit výkon svých podřízených a vést je ke služební kázi a k plnění povinností a vyvozovat důsledky z jejich porušování, nakreslil i svému podřízenému na helmě znak jednotky SS Dirlewanger a jeho nošení toleroval.

Neobstojí ani obhajoba žalobce, že škodlivý následek nastal až po době delší než 6 měsíců od odstranění závadného stavu, a to až na území ČR. Porušení § 48 odst. 1 písm. f) zákona nevyžaduje, aby škodlivý následek nastal bezprostředně po porušení povinností. Pokud škodlivý následek nastal už v Lógaru, tak se nestal předmětem šetření. Spisový materiál dokládá, že velitel plk. P. nařídil protiprávní stav odstranit, aniž by jej náležitě vyšetřil a zdokumentoval.

Žalovaný uzavřel, že na základě spisového materiálu je zřejmé, že ministru obrany byl znám náležitý stav věci, který jej opravňoval vydat rozhodnutí bez předchozího řízení podle § 147 zákona o vojácích z povolání.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 18 písm. c) zákona o vojácích z povolání *služební poměr vojáka zaniká odnětím hodnosti.*

Podle § 21 odst. 1 zákona *hodnost se odejme vojákovi za úmyslné zvlášť závažné porušení služebních povinností. Vojákovi, kterému byla hodnost odňata, přísluší hodnost vojín.* Podle odst. 2) *generálům odnímá hodnost prezident na návrh vlády; ostatním vojákům odnímá hodnost ministr.* Podle odst. 3) *dnem odnětí hodnosti zaniká vojákovi služební poměr.*

Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání *je voják povinen důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených.* Podle § 48 odst. 1 písm. f) *je voják povinen dodržovat pravidla služební zdvořilosti a chovat se i mimo službu tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil, dodržovat při výkonu služby právní předpisy, mezinárodní právo válečné a humanitární, mezinárodní smlouvy a rozkazy nadřízených.*

Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, byla žalobci podle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, odňata vojenská hodnost nadporučíka, a to za úmyslné zvlášť závažné porušení služebních povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) a f) tohoto zákona, jehož se podle vydaných rozhodnutí žalobce dopustil v době od února 2009 do konce dubna 2009. Žalobci podle § 18 písm. c) a § 21 odst. 3 uvedeného zákona zanikl služební poměr vojáka z povolání a podle § 21 odst. 1 uvedeného zákona mu náleží hodnost vojína.

Soud se předně zabýval žalobní námitkou, že rozhodnutí o odnětí hodnosti bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty.

Odnětí hodnosti podle § 21 zákona o vojácích z povolání není kázeňským trestem za kázeňský přestupek, jak tomu je např. podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, kdy ve výčtu kázeňských trestů je v § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. uvedeno odnětí služební hodnosti, přičemž uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti je podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona jedním z důvodů, pro který

příslušník musí být propuštěn ze služebního poměru. V případě zákona o vojácích z povolání jsou kázeňské tresty vyjmenovány v § 53 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, odnětí hodnosti ve výčtu uvedeno není. Kázeňská pravomoc, kázeňské odměny a kázeňské tresty a jejich ukládání upravuje ČÁST TŘETÍ, HLAVA III zákona o vojácích z povolání. Rozhodování o odnětí hodnosti upravuje ČÁST DEVÁTÁ, HLAVA I „Rozhodování ve věcech služebního poměru“ (§ 145 písm. e/ zákona o vojácích z povolání ve znění od 1.10.2009).

Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že z výroku vydaných rozhodnutí vyplývá, že „jde o kázeňský přestupek“. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí je naopak zcela zřejmé, že bylo rozhodnuto podle § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání o odejmutí vojenské hodnosti, čímž žalobci ze zákona (§ 18 písm. c/ a 21 odst. 3) zanikl služební poměr vojáka z povolání. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že rozklad, který žalobce podal, byl zamítnut a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Pokud žalobce namítá nedodržení lhůty stanovené v ustanovení § 55 zákona o vojácích z povolání (*za kázeňský přestupek uloží orgán s kázeňskou pravomocí kázeňský trest nejdříve 24 hodin po jeho spáchání, nejpozději však do 30 dnů /s účinností od 1.6.2012 60 dnů/ ode dne, kdy se o jeho spáchání dozvěděl. Je-li jednání vojáka, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, předmětem šetření jiného orgánu, počíná lhůta 30 dnů /60 dnů/ pro uložení kázeňského trestu běžet dnem, kdy se orgán s kázeňskou pravomocí dověděl o výsledku tohoto šetření; dopustil-li se voják kázeňského přestupku v zahraničí, dnem následujícím po dni návratu vojáka ze zahraničí. Za kázeňský přestupek lze uložit kázeňský trest do 1 roku ode dne jeho spáchání*) pak tuto argumentaci přijmout nelze. Vydaná rozhodnutí nejsou rozhodnutími o uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek a lhůta stanovená v § 55 zákona o vojácích z povolání proto na danou věc nedopadá.

Lhůtu pro vydání rozhodnutí o odnětí hodnosti upravuje ustanovení § 148 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1.10.2009 (které tedy bylo účinné i v době vydání prvoinstančního rozhodnutí ze dne 10.11.2009), podle kterého *rozhodnutí o odnětí hodnosti lze vydat do 6 měsíců ode dne, kdy se oprávněný služební orgán o jednání uvedeném v § 21 odst. 1 dozvěděl, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy k tomuto jednání došlo.*

Služebním orgánem „oprávněným“ ve smyslu § 148 zákona o vojácích z povolání, je ministr obrany, který podle § 21 odst. 2 tohoto zákona odnímá hodnost vojákům (s výjimkou generálů). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ministr obrany se o jednání žalobce dozvěděl nejdříve dne 8.11.2009, kdy bylo započato se šetřením možného protiprávního jednání příslušníků vojenského útvaru Žatec v souvislosti s jejich působením v zahraniční misi v Lógaru. Toto tvrzení není zpochybněno ani obsahem správního spisu ani samotným žalobcem.

Žalobce v žalobě namítl, že daný „kázeňský přestupek“ byl zjištěn v dubnu 2009 a byl s žalobcem vyřešen orgánem s kázeňskou pravomocí, tj. plk. P. podle § 54 odst. 1 zákona o vojácích z povolání (*podle kterého postačí-li k nápravě vojáka a k obnovení služební kázně vytknutí méně závažného jednání, které má znaky kázeňského přestupku, kázeňský trest se neuloží*). Zástupce žalovaného při jednání před soudem doložil, že předmětné jednání bylo žalobci vytknuto jeho nadřízeným pplk. P., který jednání žalobce posoudil jako méně závažné (§ 54 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, č. 196 Základního vojenského řádu) a kázeňský trest žalobci nebyl uložen (žalobci nebylo uloženo napomenutí, tj. kázeňský trest podle § 53 odst. 2 písm. a/ zákona o vojácích z povolání, jak uvedl při jednání před soudem).

Soud je shodně s žalovaným toho názoru, že bylo-li postupováno podle § 54 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, pak se nejedná se o kázeňský postih, neboť nedošlo k uložení kázeňského trestu. Především je však soud toho názoru, že pro řízení o odnětí hodnosti, kdy dnem odnětí hodnosti zaniká vojákovu služební poměr (§ 21 odst. 3 zákona o vojácích z povolání), platí obdobné zásady jako pro řízení o propuštění ze služebního poměru podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, tedy že jde o řízení samostatné, které není nikterak podmíněno případně vedeným kázeňským, správním či trestním řízením a není závislé na jejich výsledku. Podle soudu by proto ani případný kázeňský postih žalobce nevyloučil, aby žalobci za totéž jednání byla odňata hodnost.

Žalobce dovozoval, že pro počítání lhůt je rozhodné, kdy se o závadovém jednání dozvěděl jakýkoli služební orgán, jehož povinností bylo věc buď přímo řešit nebo hlásit k řešení. Namítl, že porušení ohlašovací povinnosti nadřízenými žalobce nelze žalobci klást k tíži a tvrdil, že tedy i ministři obrany vypršela 6ti měsíční lhůta nejpozději k 31.10.2009 (neboť „kázeňský přestupek“ byl zjištěn v dubnu 2009). Tuto argumentaci přijmout nelze za situace, kdy ustanovení § 148 zákona o vojácích z povolání počátek lhůty pro vydání rozhodnutí výslovně odvíjí ode dne, kdy se o daném jednání dozvěděl „oprávněný“ (tedy nikoli „jakýkoli“) služební orgán. Soud proto dospěl k závěru, že lhůta 6ti měsíců stanovená v § 148 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1.10.2009 byla zachována, neboť ministr obrany jakožto oprávněný služební orgán se o jednání žalobce dozvěděl nejdříve 8.11.2009, přičemž žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22.12.2009 bylo žalobci doručeno dne 11.1.2010 (jak je uvedeno na stejnopisu rozhodnutí založeném do správního spisu).

Soud se tedy zabýval zbylými žalobními námitkami.

Žalobce v žalobě v obecné namítl, že nebyly splněny podmínky žádného zákonného ustanovení, pro které by mohl být ukončen jeho služební poměr vojáka z povolání odnětím hodnosti a rozhodnutí bylo učiněno v rozporu se zákonem, nebylo nepochybně zjištěno a prokázáno, že žalobce úmyslně a zvláště hrubým způsobem porušil služební povinnosti stanovené v § 48 odst. 1 písm. a) a písm. f) zákona o vojácích z povolání.

Konkrétně pak v žalobě uvedl, že porušení povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání bylo spatřováno v jeho jednání proti ust. § 3 písm. c) zákona o vojácích z povolání. Namítl, že je takto posuzován jen na základě fotografií uveřejněných v tisku, bez objektivního a úplného prověření případu, a poukázal na to, že takový voják by však musel být podle § 19 odst. 1 písm. i) zákona o vojácích propuštěn ze služebního poměru. Tato žalobní námitka nemůže být důvodná z toho důvodu, že porušení povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání správní orgán 1. stupně dovozoval odkazem na § 3 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách (*podle kterého: odst. 1/ k zajišťování své bezpečnosti vytváří Česká republika ozbrojené síly; odst. 3/ ozbrojené síly tvoří vojáci v činné službě, jejich služebněprávní vztahy se řídí zvláštními právními předpisy*), nikoli odkazem na § 3 písm. c) zákona o vojácích z povolání, jímž argumentuje žalobce. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání ve znění do 30.9.2009, tj. i po dobu, kdy se žalobce dopouštěl jednání, pro které mu byla odňata služební hodnost, ostatně stavilo pouze to, že *do služebního poměru může být povolán občan České republiky, starší 18 let, který není ke dni povolání do služebního poměru členem politické strany, politického hnutí a odborové organizace*. Teprve s účinností od 1.10.2009 bylo toto ustanovení doplněno o text: *„nepodporuje, nepropaguje nebo nesympatizuje s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá*

národností, náboženskou anebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob“. Stejně tak i žalobou zmiňované ustanovení § 19 odst. 1 písm. i) zákona o vojácích z povolání teprve s účinností od 1.10.2009 stanovilo, že ze služebního poměru musí být propuštěn i voják, který *podporuje, propaguje nebo sympatizuje s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národností, náboženskou anebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob.*

Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v rozkladu k porušení povinností uvedených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání uvedl: „*Toto porušení povinností zásadně odmítám. V uvedeném rozhodnutí je spatřováno v tom, že jsem jednal proti ustanovení § 3 zákona č. 219/99 Sb., neboť“* V rozporu s tím pak žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 2) uvedl, že žalobce rozklad odůvodňuje tím, že *zásadně odmítá vinu z porušení základních povinností vojáka uvedených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/1999 Sb., které je podle rozhodnutí ministra obrany spatřováno v tom, že jednal proti ustanovení § 3 zákona č. 221/1999 Sb., neboť....* Žalovaný tedy sice pochybil v konstataci důvodů uplatněných v podaném rozkladu, to však nic nemění na skutečnosti, že ani prvoinstančním správním rozhodnutím a ani rozhodnutím odvolacím nebylo porušení povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání spatřováno v tom, že žalobce jednal proti ustanovení § 3 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Porušení povinností stanovených v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání prvoinstanční rozhodnutí spatřovalo (a odvolací orgán se s tím ztotožnil) jednak v tom, že vojáci v činné službě (§ 3 zákona č. 219/1999 Sb.) jsou povinni chránit ústavní principy demokratického státu, tuto povinnost stvrzují podpisem vojenské přísahy, přičemž nošením znaku zločinecké organizace na stejnokroji AČR se žalobce zpronevěřil vojenské přísaze. Dále pak v tom, že žalobce nebyl svými morálními kvalitami a jednáním příkladem svým podřízeným, ač tak stanoví čl. 53 Základního řádu ozbrojených sil ČR. Proti těmto závěrům správního orgánu žalobce žádné konkrétní žalobní námitky nevznesl.

Dále žalobce namítl nedostatečně zjištěný stav věci. Namítl, že správní orgán vycházel pouze z článků uveřejněných v deníku Mladá fronta Dnes. Žádné šetření nebylo provedeno k otázce subjektivní stránky jednání žalobce. Nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobce věděl, že předmětný erb je zakázaný symbol – znak jednotky SS, nebylo prokázáno, že chtěl propagovat hnutí směřující k potlačení práv a svobod jiných a nebylo prokázáno, že si byl vědom možnosti, že poškodí dobré jméno AČR v místě svého služebního působení nebo v České republice. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nebyla žalobci dána možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí a navrhnout provedení důkazů. Tuto možnost žalobci nedala ani rozkladová komise. Nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy – výslechy svědků podřízených i nadřízených vojáků z povolání, kteří spolu s žalobcem působili v Lógaru a mohli podat vysvětlení. Podle žalobce měly být zhodnoceny všechny okolnosti, komplexně měla být zhodnocena osobnost vojáka a správní orgán se měl vypořádat s rozporem mezi tvrzeními o úmyslném nepřipustném žalobcově jednání a jeho oceněními za účast v zahraniční misi, která žalobce obdržel.

Podle § 147 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1.10.2009 *pokud je služebnímu orgánu znám takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí, může vydat rozhodnutí o odnětí hodnosti bez předchozího řízení.* Správní orgán podle citovaného ustanovení postupoval, tedy ve věci odnětí hodnosti rozhodl *bez předchozího řízení.* Soud je toho názoru, že podmínky pro tento postup byly v daném případě splněny.

Žalobce totiž nikterak nezpochybnil, že na bojovém stejnokroji předmětný znak nosil, že tak činil v době od února do dubna 2009, a to veřejně a opakovaně. Nezpochybnil ani to, že se jedná o znak zakázaný – znak 9. tankové divize Hohenstaufen, tj. symbol jednotky SS. Správní orgán měl k dispozici Protokol o podání vysvětlení ze dne 10.11.2009 sepsaný s žalobcem vojenskou policií podle § 11 odst. 1, 2 a 8 zákona č. 124/1992 Sb., o vojenské policii a úřední záznam Policejního inspektora Vojenské policie ze dne 8.11.2009, jejich obsah v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil a vycházel z něj. Měl k dispozici i uveřejněné fotografie, které daný stav dokládají. V tomto smyslu byl tedy stav věci zjištěn nepochybně a ve zcela postačujícím rozsahu a nebylo zapotřebí provádět další dokazování, tedy ani výslech žalobce či navržených svědků, jejichž výpovědi by podle soudu nemohly přinést nic nového. Žalobce do protokolu ze dne 10.11.2009 a po té rovněž i v podaném rozkladu, namítal, že neznal význam symbolu, který si nakreslil na helmu. Ani k otázce subjektivní stránky žalobcova jednání nebylo zapotřebí provádět výslech žalobce, či výslechy svědků, které žalobce navrhl v rozkladu a na jejichž svědeckých výpovědích trval i u jednání před soudem. Žalovaný totiž své rozhodnutí nepostavil na závěru, že žalobce s jistotou věděl, že se jedná o zakázaný symbol, nýbrž na závěru, že žalobce nepochybně věděl přinejmenším to, že znaky, symboly nebo erby mohou vyjadřovat i myšlenky, jejichž šíření je v rozporu se zákonem, přičemž i pokud by bylo pravdivé jeho tvrzení, že význam znaku neznal, neučinil nic pro to, aby si ověřil, co znak znamená, ač tak mohl učinit na internetu, k němuž měl po dobu pobytu v zahraničí přístup. Znak tedy nosil přesto, že věděl, že nošením tohoto znaku nebo i jiného nevhodného znaku může ohrozit vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil, a pro případ, že takové ohrožení může způsobit, byl s tím srozuměn. Žalovaný tak dovodil, že jednání žalobce bylo úmyslné, a to ve formě úmyslu nepřímého (tj. věděl, že svým jednáním může porušení či ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn).

Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a má za to, že skutková zjištění správního orgánu, na nichž je argumentace žalovaného postavena, jsou pro daný závěr postačující. Soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že nošení symbolů a jejich veřejná prezentace je výrazem sympatií, ale i propagací a podporou a pokud žalobce nosil předmětný znak na své přilbě, pak objektivně docházelo k veřejné prezentaci a šíření myšlenek, které jsou v rozporu se zákonem. Na tom nic nemění ani tvrzení žalobce, že ostatní vojáci a ani nadřízení žalobce význam daného znaku neznali, které navíc nekoresponduje s výpovědí žalobce do protokolu ze dne 10.11.2009, kdy žalobce naopak výslovně uvedl, že někdy v polovině mise byl žalobci význam symbolu – podobnost s nacistickými symboly, objasněn pplk. P. Žalobní námitku, že nebylo provedeno žádné šetření, které by jednoznačně prokázalo, že si žalobce byl vědom možnosti, že poškodí dobré jméno Armády České republiky, soud posoudil jako nedůvodnou, neboť s ohledem na shora uvedené nebylo zapotřebí takové šetření provádět. Protože ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání musí být jednání žalobce nejen úmyslné, ale rovněž musí naplnit zákonný znak zvláště závažného porušení, soud pro úplnost (když žalobce v tomto směru žalobní námitky nevznáší) uvádí, že shodně s žalovaným má rovněž za to, že dané porušení lze považovat za zvláště závažné, neboť žalobce byl jako voják z povolání zařazen pro výkon služby v mezinárodní misi, kdy byl pod drobnohledem nejen vojáků spřátelených armád, ale i médií, a svým chováním tak mohl významně poškodit vážnost a důvěryhodnost Armády České republiky, a to i v mezinárodním měřítku.

Z důvodů objasněných shora soud nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dokazování a neprovedl výslech navržených svědků, který by podle soudu nemohl přispět k objasnění věci, a to ani z hlediska subjektivní stránky jednání žalobce.

K námitce žalobce uplatněné u jednání soudu, že podle nálezů Ústavního soudu a Nejvyššího soudu v trestních věcech (které nekonkretizoval) nemůže být za tr. čin propagace nacismu odsouzen ten, kdo má znaky, které nejsou obecně známé, soud musí konstatovat, že na vojáka z povolání, nadto v tak exponovaném postavení, a němž se nacházel žalobce, jsou obecně kladeny vyšší požadavky, než na jiné osoby.

Soud je toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje postačující úvahu v tom směru, že jednání žalobce bylo úmyslné a porušení služebních povinností zvláště závažné; tyto podmínky pro odnětí hodnosti stanovené v § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání tedy podle soudu byly naplněny.

Žalobce konečně namítá, že žalovaný měl posoudit všechny okolnosti věci, tj. komplexně zhodnotit osobnost žalobce a měl se tak vypořádat i s *rozporem mezi tvrzením o úmyslném nepřipustném jednání žalobce a jeho oceněním za účast v zahraniční misi*. Podle článku Mladé fronty DNES ze dne 9.11.2009, který je založen do správního spisu, byl žalobce vyznamenán za vzorné splnění afghánské mise. Přesto se však žalobce po dobu působení v misi dopustil i předmětného jednání, které vyústilo v odnětí hodnosti. Soud v uvedeném neshledává rozpor, na který poukazuje žaloba. Ustanovení § 21 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ukládá posuzovat toliko to, zda voják porušil konkrétní služební povinnost a zda jde o porušení úmyslné a zvláště závažné. Na závěr o tom, zda došlo k porušení konkrétní služební povinnosti a zda se jedná o porušení úmyslné a zvláště závažné, nemůže mít vliv skutečnost, zda a jakým způsobem voják plnil své ostatní povinnosti.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková